

fine Betænklichkeiten, men Alting forbliver som hidtil, og dertilblandt ogsaa Udgangen til Eagens Afgjorelse ved Høiesteret, som undertiden finder Sted. Bedømmelsen af det Dvarteer, som bydes de Militaire, vil ogsaa fremdeles høre under den blandede Afgjorelse. Hvad derimod Lovgivningen om disse Gjenstande angaaer, saa har det vistnok mange Betænklichkeiten, om den skulde henlægges under forskjellig Lovgivningsmyndighed. Den nærværende Tilstand er virkelig den, at Lovgivningen er fælles; thi, hvad Udskrivningen til Landstjenesen angaaer, saa har den været fælles siden den 1ste August 1800, da der blev indført i Hertugdømmerne et Udskrivningsvæsen og en Børnepligtslov, som svarede til den daværende danske Børnepligtslov, alene med de enkelte Forandringer, som vare nødvendige Følger af de forskjellige borgerlige Forhold. Forsaavidt der siden er skeet Forandringer i Børnepligten og i Tjenesen, saa have de ogsaa været fælles. Den Lovgivning, som udkom den 15de Februar 1808 om Tjeneste ved de annecterede Batailloner, var saaledes fælles for Danmark og Hertugdømmerne, og ligeledes Forordningen af 27de Juni 1842, som kundgjorde visse Bestemmelser af Armeepleanen, der havde Indflydelse paa Børnepligten. Hvad Søværnepligten angaaer, da var der tidligere betydelige Forskjelligheder; men ved Forordningen af 17de April 1838 er Søværnepligten i Hertugdømmerne sat paa en i det Væsentlige aldeles lige Fod med hvad den var i Danmark. Hvad Indkvarteringsvæsenet angaaer, er der en fælles Lov om den operordentlige Indkvartering, nemlig Forordningen af 9de Mai 1806, og en Forordning af 5te October 1819 har ordnet den ordinaire Indkvartering i Hertugdømmerne paa samme Maade, som i Danmark. Det er jo vistnok ogsaa aldeles nødvendigt, at de Forordninger, der gjøres til de respective Statsdele i denne Henseende, maae være lige. Det er navnlig, hvad selve Udskrivningen angaaer, i høieste Grad vigtigt, at ikke alene Grundvolden for Børnepligten er den samme,

men at ogsaa Bestemmelserne om de Egenfæber, som de skulde have, der udtages til Tjeneste, med Hensyn til Alder, Hvide og andre Betingelser for Tjenstdygtighed, saavel i Almindelighed som med Hensyn til de enkelte Vaabenarter, maae være fælles. Dette har ogsaa i hoi Grad hidtil været fulgt. Der har næsten ingen Forskiel i denne Henseende været imellem den danske Lovgivning og Lovgivingerne for Hertugdømmerne. Lovene angaaende disse Gjenstande ere vel udgaaede fra forskjellige Collegier, nemlig igjennem det danske Cancellie for Danmarks Vedkommende, og igjennem det forrige tydske eller senere det fiesvig-holsteenske Cancellie for Hertugdømmerne; men den egentlige lovgivende Magt var ubeelt hos Kongen, og de forskjellige civile Autoriteter, der herved kom i Betragtning, og den militaire Autoritet, hvis Stemme med Hensyn til en Mængde af de herhen hørende Spørgsmaal vistnok var nok saa vigtig som de civiles, raadsforte sig med hinanden og handlede i Overensstemmelse med hinanden, og, hvis Overensstemmelse var tilstede, blev det afgjort af Kongen igjennem Statsraadet, og altsaa kunde der ikke være Spørgsmaal om nogen Afvigelse, undtagen saadanne sinea Forskjelligheder, som locale Forhold kunde gjøre fornødne, og som aldeles ikke skadede Armeens Genhed. Anderledes vilde Eagen derimod forholde sig, naar de forskjellige Statsdele fik deres forskjellige lovgivende Forsamlinger. I saa Fald kunde man godt tænke sig, at der kunde foregaae Forandringer i een Statsdeel, som ikke foregik i en anden, eller ialtsald, at Forandringer, som fandtes fornødne, kunde sættes igjennem i een Statsdeel men ikke i en anden, fordi den lovgivende Magt, hvis Samtykke Kongen behøvede, ikke vilde give dette i den ene Statsdeel. For altsaa i Virkeligheden at have en sand og fast Genhed i Armeen, som er saa overmaade vigtig, bør man uden Tvivl holde paa, at Lovgivningen om disse Gjenstande er fælles og gaaer ud fra Kongen og Fællesforsamlingen.